

Este necesar să se asigure protecția specială a drepturilor unor persoane interesate determinate — și anume creditorii, acționarii minoritari și autoritățile fiscale —, dar o asemenea protecție trebuie să fie garantată în conformitate cu principiul proporționalității, astfel cum a fost interpretat de Curtea de Justiție.

În acest context, Republica Portugheză ar putea, de exemplu, să determine valoarea profiturilor nerealizate cu privire la care pretinde că își păstrează suveranitatea fiscală, cu toate că aceasta nu implică exigibilitatea imediată a impozitului și nici condițiile privind amânarea plății acestuia.

În ceea ce privește obiectivul de a garanta eficiența inspecției fiscale și de a combate fraudă fiscală, deși un astfel de obiectiv este legitim, acesta ar putea fi atins de asemenea prin metode mai puțin restrictive, utilizând mecanismele prevăzute în Directiva 77/799/CEE ⁽¹⁾ a Consiliului din 19 decembrie 1977 privind asistența reciprocă acordată de autoritățile competente din statele membre în domeniul impozitării directe, sau în Directiva 2008/55/CE ⁽²⁾ a Consiliului din 26 mai 2008 privind asistența reciprocă în materie de recuperare a creanțelor privind anumite cotizații, drepturi, taxe și alte măsuri.

Comisia consideră că legislația portugheză depășește ceea ce este necesar pentru a atinge obiectivele urmărite, și anume garantarea eficienței sistemului fiscal. Prin urmare, Comisia consideră că legislația portugheză trebuie să aplice același criteriu atât în cazul în care sediul social, conducerea efectivă sau elementele patrimoniale sunt transferate în afara teritoriului portughez, cât și dacă acestea rămân în interiorul teritoriului menționat: impozitul trebuie încasat numai după ce creșterea de valoare a activelor a avut loc.

⁽¹⁾ JO L 336, p. 15, Ediție specială, 09/vol. 1, p. 21.

⁽²⁾ JO L 150, p. 28.

Acțiune introdusă la 25 ianuarie 2010 — Comisia Europeană/Regatul Belgiei

(Cauza C-41/10)

(2010/C 80/34)

Limba de procedură: franceza

Părțile

Reclamantă: Comisia Europeană (reprezentanți: G. Rozet și N. Yerrell, agenți)

Pârât: Regatul Belgiei

Concluziile reclamantei

— Constatarea faptului că, prin transpunerea în mod incorect și incomplet a Directivelor 73/239/CEE ⁽¹⁾ și 92/49/CEE ⁽²⁾, Regatul Belgiei nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin în special în temeiul articolelor 6, 8, 15, 16 și 17 din Prima directivă 73/239/CEE, precum și al articolelor 20, 21 și 22 din A treia directivă 92/49/CEE;

— obligarea Regatului Belgiei la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

Prin prezenta acțiune, Comisia susține că, întrucât activitățile caselor de ajutor reciproc (*mutualités*) belgiene în domeniul asigurărilor de sănătate suplimentare nu fac parte din regimul legal de securitate socială, acestea nu sunt conforme cu Prima directivă și cu A treia directivă privind „asigurarea generală”. Astfel, în măsura în care casele de ajutor reciproc sunt, pe piața asigurărilor de sănătate suplimentare, în concurență directă cu companiile de asigurări, acestea ar trebui să fie supuse aceluiași regim juridic precum acestea. Reclamanta contestă în această privință afirmația pârâtului potrivit căreia serviciile de asigurări de sănătate suplimentare oferite de casele de ajutor reciproc s-ar încadra la excepția prevăzută la articolul 2 alineatul (1) litera (d) din Prima directivă și susține că acoperirea cu titlu de asigurare suplimentară nu poate fi asimilată „asigurărilor cuprinse într-un regim legal de securitate socială”.

Comisia subliniază, în primul rând, că dispoziția articolului 6 din Prima directivă impune ca inițierea activității de asigurare directă să fie supusă unei autorizații oficiale prealabile solicitate autorităților competente din statul membru pe teritoriul căruia întreprinderea și-a stabilit sediul social. Or, casele de ajutor reciproc belgiene nu ar fi autorizate potrivit dispoziției menționate în ceea ce privește activitățile lor de asigurări de sănătate suplimentare.

În al doilea rând, reclamanta impută pârâtului încălcarea articolului 8 alineatul (1) litera (a) din Prima directivă în măsura în care casele de ajutor reciproc nu se încadrează printre formele juridice legale impuse pentru companiile de asigurări în Belgia. În plus, casele de ajutor reciproc ar fi autorizate să exercite o largă arie de activități fără legătură directă cu activitățile lor de asigurare, în timp ce articolul 8 alineatul (1) litera (b) prevede ca întreprinderile să limiteze obiectul lor social la activitatea de asigurare și la operațiunile care decurg direct din aceasta, cu excluderea oricărei alte activități comerciale. Legislația belgiană ar pune de asemenea probleme în raport cu articolul 8 alineatul (1) litera (c) în măsura în care acesta prevede ca întreprinderea să prezinte un program de activități în conformitate cu dispozițiile articolului 9 din directivă. Or, niciun program de acest tip nu a fost prezentat de casele de ajutor reciproc cu privire la activitățile lor de asigurare de sănătate suplimentară. În sfârșit, casele de ajutor reciproc belgiene nu ar avea obligația de a poseda fondul de garantare minim, contrar cerinței prevăzute la articolul 8 alineatul (1) litera (d) din Prima directivă.

În al treilea rând, Comisia susține că, în temeiul articolului 13 și următoarelor din Prima directivă (în special articolele 16, 16a și 17), precum și al articolelor 15 și 20-22 din A treia directivă, casele de ajutor reciproc trebuie să constituie rezerve tehnice suficiente cu privire la activitățile lor de asigurare de sănătate suplimentară, precum și o marjă de solvabilitate suficientă privind ansamblul activităților lor. Or, în Belgia, marja de solvabilitate pentru asigurările suplimentare oferite de casele de ajutor reciproc ar fi fost instituită numai în 2002, iar modul de calcul al acestei marje ar fi diferit de cel prevăzut în Prima directivă.

(¹) Prima directivă 73/239/CEE a Consiliului din 24 iulie 1973 de coordonare a actelor cu putere de lege și actelor administrative privind inițierea și exercitarea activității de asigurare generală directă (JO L 228, p. 3, Ediție specială, 06/vol. 1, p. 14).

(²) Directiva 92/49/CEE a Consiliului din 18 iunie 1992 de coordonare a actelor cu putere de lege și actelor administrative privind asigurarea generală directă și de modificare a Directivelor 73/239/CEE și 88/357/CEE (A treia directivă privind „asigurarea generală”) (JO L 228, p. 1, Ediție specială 06/vol. 2, p. 53).

Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare introdusă de Højesteret (Danemarca) la 28 ianuarie 2010 — Viking Gas A/S/BP Gas A/S

(Cauza C-46/10)

(2010/C 80/35)

Limba de procedură: daneza

Instanța de trimitere

Højesteret (Danemarca)

Părțile din acțiunea principală

Reclamantă: Viking Gas A/S

Pârâtă: BP Gas A/S

Întrebările preliminare

1. Dispozițiile coroborate ale articolului 5 și ale articolului 7 din Prima directivă a Consiliului din 21 decembrie 1988 de apropiere a legislațiilor statelor membre cu privire la mărci (89/104) (¹) trebuie interpretate în sensul că întreprinderea B devine vinovată de contrafacere prin umplerea cu gaz a unor butelii provenind de la întreprinderea A și prin vindere acestor butelii, atunci când următoarele împrejurări sunt reunite:

1. A vinde gaz în butelii așa-numite compozite, care au o formă specială înregistrată ca atare, și anume drept marcă ce este constituită din ambalaj, drept marcă daneză și drept marcă comunitară. A nu este titularul acestor mărci constituite din ambalaj, însă deține o licență exclusivă pentru a le utiliza în Danemarca și are dreptul de a introduce acțiuni în contrafacere în Danemarca.
 2. În momentul primei achiziționări a unei butelii compozite umplute cu gaz la un distribuitor al A, consumatorul plătește și pentru butelie, care devine astfel proprietatea sa.
 3. A umple butelii compozite în sensul că, prin plata gazului, consumatorii pot schimba, la un distribuitor al A, o butelie compozită goală în schimbul unei butelii similare umplute de A.
 4. B are drept activitate umplerea buteliilor cu gaz și în special a buteliilor compozite care intră în cadrul mărcii constituite din ambalajul menționat la punctul 1, consumatorii putând, prin plata gazului, să schimbe la un distribuitor partener al B o butelie compozită goală cu o butelie similară umplută de B.
 5. Atunci când buteliile compozite în cauză sunt umplute cu gaz de B, aceasta din urmă lipește pe butelii autocolante prin care indică faptul că a realizat umplerea?
2. În cazul în care trebuie să se presupună că, în general, consumatorii vor avea impresia că există o legătură între B și A, acest fapt prezintă importanță pentru răspunsul la prima întrebare?
 3. În cazul unui răspuns negativ la prima întrebare, rezultatul ar putea fi influențat de faptul că buteliile compozite — pe lângă împrejurarea că intră în cadrul mărcii constituite din ambalajul menționat anterior — sunt prevăzute cu mărci verbale și/sau figurative înregistrate de A (gravate pe butelii) care rămân vizibile în pofida autocolantelor lipite de B?
 4. În cazul unui răspuns afirmativ la prima sau la a treia întrebare, rezultatul ar putea fi influențat de premisa potrivit căreia, în ceea ce privește celelalte tipuri de butelii care nu intră în cadrul mărcii constituite din ambalajul menționat anterior, însă care sunt prevăzute de marca verbală și/sau de marca figurativă a lui A, aceasta din urmă a acceptat timp de mulți ani și încă mai acceptă ca alte întreprinderi să umple aceste butelii?